

INNLEDNING

CHICAGO, ILLINOIS

AUGUST 1897

Kjære Oma Geesje!

Det var tungt å ta farvel så kort tid etter at jeg hadde truffet deg og fått vite at du er bestemoren min. Jeg hadde så fryktelig lyst til å være igjen i Michigan og bli litt bedre kjent med deg og alle de andre slektningene mine i Holland. Men som du så riktig påpekte, måtte jeg vende tilbake til livet mitt i Chicago og adoptivforeldrene som jeg er så glad i.

Det korte oppholdet på Hotel Ottawa i sommer forandret livet mitt. Jeg har alltid visst at mor og far adopterte meg da jeg var liten, men nå, etter å ha levd de tjuetre første årene av mitt liv uten å vite noe om fortiden min, ble jeg opprømt over endelig å finne ut hvem jeg egentlig er. Å lese historien om deg og hvordan du immigrerte til Amerika fra Nederland for femti år siden, fikk meg til å forstå at jeg er en del av en mye større historie og en større familie. Og nå vet jeg, kjære Oma, at jeg er den levende forlengelsen av min mor Christinas historie – en historie som ble så altfor kort.

Men hva gjør jeg nå? Jeg dro hjem igjen i håp om at min tro på Gud vil fortsette å vokse. Men fra det øyeblikket jeg kom tilbake til Chicago, har jeg blitt sugd inn i alle de sosiale sammenkomstene og forventningene som jeg ville bort fra da jeg flyktet over Lake Michigan til Hotel Ottawa i sommer. Jeg har nesten ikke tid til å lese Bibelen, for ikke å snakke om å be. Men når det blir litt for mye for meg, husker jeg dine kloke ord – at det er en grunn til at Gud har plassert meg på dette stedet, med det livet jeg har. Det er

ting her i Chicago Han vil jeg skal ta lærdom av, og jeg vet at Han har en plan for meg og en hensikt med livet mitt.

Jeg forsøker fortsatt å komme over tapet av den egentlige moren min, men nå forstår jeg i hvert fall at den tomheten jeg alltid har følt, en gang var fylt av henne. Sorgen over å ha mistet henne da jeg var tre år, var alltid der, selv om adoptivforeldrene mine ga meg kjærlighet og trygghet. Jeg har også tenkt på skipsforliset og at jeg nesten druknet – en hendelse som i stillhet har formet livet mitt og gjort meg engstelig av meg. Nå som jeg vet hvorfor jeg er redd, kan jeg kanskje håpe på en forandring.

Far har latt meg hyre Pinkerton Detective Agency for å prøve å finne ut mer om mamma og det som skjedde i årene fra hun dro hjemmefra med Jack Newell i oktober 1871 til hun døde i skipsforliset i september 1877. Jeg er nysgjerrig på om Jack er min far og på hva som skjedde med ham og mamma etter at de dro fra Michigan. Jeg skal sørge for at du får vite det jeg finner ut, siden min historie også er din. Vi er på denne spennende reisen sammen, Oma.

I mellomtiden går planene om å gifte meg med William fremover, og jeg håper at forandringene han viste den natten Jenison Park Hotel brant, vil vare. Den natten fortalte han meg at han var villig til å lytte nøyere til det jeg sier om åndelige ting, og han sa at han ikke ville at min nyvunne tro skulle komme mellom oss. Etter å ha skjont at far satte livet på spill for å redde meg da Ironsides sank, har jeg mer lyst enn noen gang til å gifte meg med William, så jeg kan hjelpe far med de økonomiske problemene hans. Men jeg må innrømme at etter hvert som William legger planer for resten av livet vårt sammen, føler jeg iblant på litt panikk, ikke begeistring. Mor kaller det bryllupsnerver.

Og så må du være snill å hilse Derk fra meg neste gang du treffer ham. Han spilte en stor rolle i alt som skjedde i sommer, og jeg vil alltid se på ham som en god venn. Jeg savner deg, Oma!

Kjærlig hilsen
Anneke

HOLLAND, MICHIGAN

SEPTEMBER 1897

Kjære Anneke!

Jeg ble så glad for å høre fra deg. Så fint at du har det bra, og at du begynner å finne deg til rette i Chicago igjen.

Alt livet i lille Holland er omsider over nå som feiringen av byens femtiårsjubileum er overstått. Jeg lot meg overtale til å bli med i en vognparade gjennom Eighth Street sammen med noen av de andre første kolonistene fra Nederland, men det føltes ganske dumt å sitte på utstilling på den måten. Historien jeg skrev om hvordan jeg emigrerte til Michigan sammen med presten Van Raalte og den aller første gruppen fra Nederland, er med i en bok sammen med historiene til de andre kolonistene. Men du er den eneste som har originalversjonen, der jeg bekjente all min tvil og frykt og kjærlighet, og alt jeg mistet. Den trykte versjonen forteller bare fakta.

Kjære Anneke, jeg vil råde deg til at du ikke lar William eller foreldrene dine eller noen andre presse deg til å ta en avgjørelse du ikke er klar for. Som du vet etter å ha lest min livshistorie, ender det aldri godt når vi tar forhastede avgjørelser, og i hvert fall ikke i en så viktig sak som ekteskap. Og selv om du så gjerne skulle ønske at du kunne hjelpe faren din, tror jeg ikke han vil at det skal være den eneste grunnen til at du gifter deg med William.

Derk var innom her om dagen for å hilse på meg og fortelle at studiene på presteskolen starter opp igjen. Dette er det siste året hans der, og så blir han prest. Han ba meg si at han ofte tenker på deg og ønsker deg alt godt.

Kjærlig hilsen

Oma Geesje

KAPITTEL 1

Anna

CHICAGO, ILLINOIS

1897

Jeg ligger fortsatt i sengen og nyter den deilige tilstanden mellom drøm og våkenhet da jeg mottar brevet. Stuepiken vår har tatt det med inn på soverommet mitt på et brett, sammen med te og toast og et bløtkokt egg. Straks jeg ser hvem brevet er fra, er jeg lys våken. Livet mitt er i ferd med å forandre seg. Jeg river opp konvolutten og drar ut kortet.

*Fra: The Pinkerton Detective Agency
Agentene R. J. Albertson og M. Mitchell
Til: Miss Anna Nicholson*

*Vi vil med dette meddele Dem at vi har innhentet opplysninger om
Deres mor, Christina de Jonge, som kan være av interesse for Dem.
Vi vil gjerne vite når De kan ha tid til et møte.*

Jeg river teppet til side og spretter opp av sengen så fort at stuepiken forbauset tar et skritt tilbake. «Venter postbudet som leverte brevet, på svar?» spør jeg henne. Jeg husker ikke hva tjenestepiken heter. Hun er ny, ung og svært nervøs. Mor forlanger mye av tjenerne våre, og det er ikke mange som blir værende lenge. Jeg har allerede sett denne stakars jenta gråte.

«Jeg ... jeg er ikke sikker, Miss Anna. Skal jeg gå og se etter?» Hun kaster noen blikk rundt seg, som om hun ser etter et sted å sette fra seg brettet. Koppen klirrer mot skålen.

«Nei, vent litt, er du snill.» Jeg leter rundt på skrivebordet mitt etter penn og papir for å skrive et svar. Jeg er sikker på at kalenderen med sosiale forpliktelser er full av avtaler i dag, men jeg er for opprømt til å huske noen av dem. Pinkerton-detektivene har rykte på seg for å være flinke til å grave frem hemmeligheter fra fortiden, og jeg har ventet utålmodig på at de skal ta kontakt med meg. Jeg skriver en beskjed til agentene Albertson og Mitchell, der jeg inviterer dem til å komme i dag klokka tre. Så bretter jeg sammen brevet, legger det i en konvolutt og forseglar den. «Ta dette med til budet med en gang,» sier jeg til tjenestepiken. Jeg tar brettet og stikker konvolutten i hånden hennes. «Skynd deg!»

«Ja, Miss Anna.»

Straks hun har gått, husker jeg at jeg har en lunsjavgtale med moren og søsteren til forloveden min. Den vil garantert vare til klokka tre, men jeg blir rett og slett nødt til å gå tidlig fra bordet. Mor kommer ikke til å like det, men det får ikke hjelpe. Jeg har ventet i ukevis på noe nytt om min mor, helt siden jeg kom tilbake fra Michigan i juli.

Opplysningene som detektivene må ha, er det eneste jeg klarer å tenke på mens jeg nipper til teen og spiser små smørbrød i hageselskapet senere den ettermiddagen. Moren til William har planlagt denne lunsjen for å presentere meg som sønnens forlovede for sine gamle venninner og døtrene deres. Det er en vakker høstettermiddag, og lunsjen holdes ute i den vakre og velholdte hagen på baksiden av familien Wilkinsons herskaps hus. Bord og stoler står spredt utover plenen mellom blomsterbedene, og bordene er dekket med hvite linduker, porselensservise og sølvtøy. Tjenestepiker skjenker te fra sølvkanner og serverer smørbrødene på sølvfat. Det er fredfulle omgivelser, fuglene kvitrer og luften dufter av de siste sensommerrosene som klatrer oppover espalierene.

Mor ser ut som en dronning der hun sitter og småprater med moren til William. Hun stråler, som om det var hun som var den vordende bruden, og ikke jeg. Dette bryllupet vil heve statusen hennes i Chicagos sosietet flere hakk. Jeg sitter ved et bord noen meter unna sammen med søsteren til William, hans tante Augusta og to søskenbarn. Jeg burde nok vist dannet entusiasme mens jeg hører dem snakke om William og fortelle fra sine egne bryllupsdager, men jeg er rastløs. Min eneste

oppgave er å se pen ut, konversere høflig og nyte lunsjen. Likevel føler jeg en indre uro, som om det er meningen at jeg skal gjøre noe annet. Jeg aner ikke hva. Men noe nyttig.

Da desserten blir servert, er jeg lei av å smile. Jeg er engstelig av natur og ikke vant til å være midtpunkt. Jeg klarer ikke å la være å se ned på det lille uret som er festet til kjolelivet mitt – en gave fra mor og far. Det virker som om tiden snegler seg av sted. Mor tar meg i å se på klokka og rister diskré på hodet, et signal om at jeg må passe manerene mine. Jeg har aldri hatt problemer med å følge reglene min sosiale posisjon krever, før jeg tilbrakte en uke i Michigan sammen med bestemor Geesje i sommer og så hvor befriende et enkelt liv kan være.

Jane, som er fem år yngre enn meg, lener seg mot meg og hvisker noe. Hun er slank og mørkhåret, akkurat som William, og de brune øynene glitrer skjelsk idet hun diskré nikker mot en fornemt kledd ung dame som sitter borte ved fontenen. «Har du truffet Clarice Beacham ennå, da?» spør hun.

«Bare så vidt. Hvordan det?»

«William var sammen med henne en stund før han traff deg. Clarice ble rasende da hun ble dumpet til fordel for deg.»

«Da er det rart hun kom i dag.»

«Moren min og moren hennes er gamle venner. Det var deres idé å spleise henne med William, ikke hans.»

«Å ja.» Clarice er virkelig den vakreste kvinnen i selskapet, med oppsatt hår i siste Gibson-stil. Hun utstråler en selvsikkerhet jeg aldri har hatt. Den kommer til uttrykk i måten hun sitter og går på, og konverserer uanstrengt med de andre kvinnene. Likevel føler jeg at det ordet som best beskriver henne, ikke er et vennlig ord: *arrogant* – som om rikdom og luksus og privilegier er en medfødt rett hun har. Men jeg våger ikke å dømme henne, for jeg har oppført meg på samme måte store deler av livet, selv om min posisjon i samfunnet er gitt meg ved adopsjon og ikke ved fødsel.

«Clarice har holdt øye med dere i månedsvis,» sier Jane, «og bare venter på å slå til hvis det skulle skjære seg mellom deg og William.»

Jeg lurer på hvorfor Jane betror seg til meg på denne måten. Som om hun leser tankene mine, legger hun til: «Jeg forteller deg dette bare for

at du skal være forsiktig med hva du sier når hun er i nærheten. Clarice ville gjort hva som helst for å få William tilbake.»

Vissheten om at jeg har en rival, gjør meg engstelig – at hun både er vakker og hensynsløs, gjør ikke saken noe bedre. «Jeg forstår. Takk for advarselen, Jane.»

«Bare hyggelig. Jeg liker deg mye bedre enn Clarice. Jeg håper vi kan bli venner.»

«Det gjør jeg også.» Jeg rekker frem hånden og tar hennes. Som jeg har lengtet etter en nær venninne!

Tjenestepikene glir rundt i hagen i rysjeforklær, fyller i tekopper og holder frem brett med utsøkte småkaker. Jeg gløtter ned for å se på klokka igjen, og da jeg ser opp, kommer Clarice gående mot meg.

«Gratulerer med forlovelsen,» sier hun med et smil. Hun setter seg på en tom stol ved siden av meg idet de andre gjestene begynner å reise seg fra plassene sine for å mingle.

«Takk, Clarice.»

«Moren til William sier at du nettopp har kommet tilbake til byen etter å ha vært borte noen uker i sommer.»

«Eh ... ja.» Jeg lurer på om Mrs. Wilkinson også har fortalt henne at det var fordi William og jeg hadde en kort pause i forholdet. «Mor og jeg tilbrakte litt tid på et feriested i Michigan,» sier jeg. «Det var herlig og avslappende.»

«Hva var det som fikk deg til å forlate Chicago?» Det er veldig frekt av henne å fortsette å grave etter opplysninger, og jeg er glad for Janes advarsel.

«Det kan være så varmt i Chicago om sommeren,» sier jeg og vifter litt med hånden. «Klarte du å komme deg ut av byen?»

«Det har jeg uansett ikke lyst til. Det er så mange spennende ting å ta seg til at jeg ville vært redd for å gå glipp av noe. Og hadde jeg vært forlovet med en som var like kjekk som William, ville jeg ikke vært borte fra ham en eneste dag.» Jeg vet ikke hva jeg skal svare til det. «Du, Anna,» sier hun og legger en hånd på min. «Vi kjenner hverandre ikke så godt, men jeg håper vi kan bli venner. Min familie og familien til William har vært venner i evigheter, så du og jeg kommer nærmest til å bli som søstre nå som du gifter deg med ham. Kan jeg få invitere

deg på lunsj en dag? Vi kan bli litt bedre kjent, bare vi to. Vær så snill å si at du kan?»

«Det var snilt av deg. La oss avtale å møtes ganske snart.» Jeg lurte på hva hun pønsker på, og blir lettet da mor kommer bort til oss for Clarice presser meg til å velge en dato. Mor har mer erfaring med intrigemakere enn jeg. Mens hun og Clarice snakker sammen, vandrer tankene mine til møtet jeg skal ha med detektivene om en time. Jeg lurte på hva de kan ha funnet ut. Jeg ønsker velkommen alt nytt om den ekte moren min, men håper også på å få vite hvem den egentlige faren min er. Ifølge bestemor var mamma vilt forelsket i en mann som het Jack Newell, som hun stakk av sammen med dagen etter at en brann ødela det meste av Holland i Michigan, inkludert fabrikken der Jack jobbet. De to var på vei til Chicago og visste ikke at en stor brann også hadde ødelagt mye av «The Windy City» samme natt. Jeg har lest vitnefortellinger fra brannen i Chicago og lurte på om mamma og Jack kunne ha funnet seg arbeid og et sted å bo etter så store ødeleggelser.

Klokka er halv tre da Clarice endelig går sin vei. Jeg reiser meg og sier til mor at jeg har lyst til å dra. Den beherskede fasaden hennes slår sprekker. «Vi kan ikke dra nå,» hvisker hun. «Det ville vært uhøflig.»

«Noen av de andre damene er i ferd med å dra,» sier jeg og nikker mot to gjester som er på vei ut.

«Men du er hedersgjest!»

«Du kan bli lenger hvis du vil, mor. Jeg kan sende vognen tilbake for å hente deg.»

Mor blir rød i kinnene. Det er ikke godt å si om hun er rasende på meg fordi jeg drar tidlig eller fordi jeg våger å trosse henne. Kanskje begge deler. Jeg begynner å gå, men hun reiser seg, griper armen min og holder et godt tak i den for å hindre meg i å dra. «Hva dreier dette seg om, Anna? Er du dårlig?»

Jeg kunne løyet og latt som jeg var syk, men det ville vært galt. «Detektivene far hyrte, kommer i dag klokka tre. De har nyheter om mamma. Derfor må jeg dra.»

Jeg merker at hun er i tvil om hun skal bli, så hun ikke går glipp av noe, eller bli med for å holde øye med meg. Hun bestemmer seg for å bli med, og da vi takker vertskapet og høflig tar farvel, stålsetter jeg

meg for skjenneprekenen jeg vet vil komme. Vi setter oss i vognen for å begynne på hjemturen, og hun skuffer meg ikke. «Da din far og jeg gikk med på å hjelpe deg med å hyre Pinkerton-detektivene, hadde vi aldri forestilt oss at det skulle få slike konsekvenser!»

«Beklager. Men jeg hadde glemt hele lunsjen da jeg ba detektivene om å komme klokken tre i dag. Dessuten var lunsjen nesten ferdig uansett.»

«Det er ingen unnskyldning. Som hedersgjest bør du være blant de siste som går, ikke de første.»

«Jeg håper at detektivene har opplysninger om hvem den ekte faren min er.»

Mor snurper leppene, som om det hjelper henne med å holde sinnet tilbake. Da hun endelig sier noe, høres hun rolig ut, men jeg vet at hun ikke er det. «Er det ikke nok for deg å kjenne historien til moren din og vite hvordan hun døde? Du må la resten ligge, Anna, og komme deg videre i livet.»

«Men jeg er nysgjerrig på faren min også. Hvis det faktisk er Jack Newell, så vil jeg vite hva som skjedde med ham, og hvorfor jeg ikke husker ham i det hele tatt.»

«Du kan komme til å få vite ubehagelige ting. Det er best å ikke snu den steinen.»

«Jeg kan ikke la være å snu den. Jeg vil vite det.»

«Hør på meg!» Hun griper armen min igjen og demper stemmen, som om hun ikke vil at noen skal høre henne, selv om kusken vår er den eneste i nærheten. Og han ville aldri røpet en familiehemmelighet, ville han vel? «Det er absolutt mulig at foreldrene dine aldri giftet seg, Anna. Hvis det skulle vise seg å være tilfelle, ville vi vært forpliktet til å gjøre William og familien hans oppmerksom på det.»

«Selvfølgelig skal jeg si det til William. Han skal jo bli mannen min. Han kommer til å være like nysgjerrig på hvem jeg egentlig er, som jeg selv er.»

«Det er ikke sant. Du er den eneste som er besatt av dette. William og familien hans vil nok helst ikke vite det.»

Jeg stirrer forbauset på henne. «Har de sagt det? Det har aldri William nevnt for meg.»

«Moren hans fortalte meg på en svært diskré måte at de helst ikke vil grave i fortiden. De fleste i Chicagos sosietet aner ikke at du er adoptert, og i hvert fall ikke hvilken bakgrunn du har – og for å være ærlig, så angår det dem ikke. Både moren til William og jeg synes at fortiden bør forbli begravd. Som Williams kone må ingen kunne ta deg på noe. Vi kan ikke la noen ufordelaktige detaljer om foreldrene dine sverte ditt gode navn og rykte.»

«Jeg lover at ingen utenfor familien skal få kjennskap til det jeg oppdager. Men jeg må fortsette å lete til jeg finner sannheten.»

«Så fort sannheten har kommet for en dag, går det sjelden an å skjule den. Jo mer en prøver å holde den hemmelig, desto verre blir sladderens. Og så må du tenke på barna dine. Alt du finner ut om fortiden din, blir en del av deres fortid også.»

«Jeg skammer meg ikke over moren min. Hun døde da hun reddet meg.»

«Og adoptivfaren din satte seg selv i fare for å berge deg. Glem ikke det. Så du skylder også ham litt diskresjon.»

Jeg vet at hun har rett, men klarer likevel ikke å stagge nysgjerrigheten. Jeg sier ikke noe på resten av kjøreturen hjem, og lover meg selv at jeg skal høre på det detektivene har å si, og la det være med det. Da vi kommer hjem, står en liten vogn parkert utenfor huset, og butleren vår forteller at de to Pinkerton-detektivene venter i dagligstuen. Jeg tar av meg hatten mens jeg skynder meg inn for å hilse på dem. Etter de obligatoriske høflighetsfrasene gir agent Albertson meg en maskinskrevet rapport, og vi setter oss i sofaen for å komme til saken.

«Vi har funnet et ekteskapsdokument i Deres mors navn. Christina de Jonge giftet seg med Jack Newell i oktober 1871.»

Hjertet mitt hopper over et slag. «Så de giftet seg!» Jeg kikker opp på mor og ser at hun er lettet over å få vite at jeg ble født innenfor ekteskap. Jeg er også lettet. Inni meg øver jeg meg på det egentlige navnet mitt – Anneke Newell. «Fant dere noe mer informasjon om Jack?» spør jeg.

«Vi følger noen mulige ledetråder. De fortalte oss at han var arbeider, derfor leter vi etter navnet hans i medlemslistene til forskjellige fagforeninger. De hører fra meg så fort vi finner ut noe.»

Jeg ser ned på rapporten igjen. «Ifølge det som står her giftet de

seg to uker etter Chicago-brannen,» sier jeg. «Det er to uker etter at de rømte hjemmefra, fra Michigan.»

«Ja. Seremonien ble utført av en fredsdommer i landsbyen Cicero. Siden brannen ødela Chicago sentrum og alle byens dokumenter, ble de fleste juridiske transaksjonene der avbrutt. Det var derfor vi bestemte oss for å finkjemme ekteskapsdokumentene i nabobyene, og det var der vi fant det. De fortalte oss at Christina og Jack kom til Chicago for å søke arbeid, og det var nok av jobber innen bygg- og anleggsbransjen etter brannen, men det var ikke så lett å finne seg et sted å bo. De vil se at Christina har ført opp en adresse i Cicero som bostedsadresse.»

«Har dere oppsøkt adressen? Er huset der fortsatt?»

«Det har vi. Det er et pensjonat som har vært i drift i cirka tretti år. Vi har snakket med huseieren, Mrs. Marusak, og etter å ha hørt beskrivelsen vår, tror hun kanskje hun husker moren Deres.»

Jeg spretter opp fra divanen, altfor opprømt til å sitte. «Jeg vil snakke med henne. Kan dere være så snille å følge meg dit?»

«Selvfølgelig, hvis De ønsker det.» Agent Albertson reiser seg også.

«Anna, vennen min. Har du glemt at du er opptatt i kveld?» spør mor med påtatt ro. «Jeg er redd datteren min ikke har tid til å reise helt til Cicero og tilbake med dere i ettermiddag,» sier hun til agentene.

«Hva med i morgen?» spør jeg.

«Det er heller ikke aktuelt,» sier mor. «Kalenderen din er ganske full resten av uken, vennen min.»

«Men det må jo være en ettermiddag jeg kan reise. Er det ikke noe vi kan avlyse?» Etter å ha sett i kalenderen som hun fører så nøye, informerer mor meg om at det ikke vil være mulig å reise til Cicero før tidligst en uke fra i morgen på grunn av alle de sosiale forpliktelsene og to kjoleprøver. Jeg vet ikke om jeg klarer å vente så lenge. Jeg husker løftet jeg ga meg selv om å avslutte letingen, men nysgjerrigheten er større enn frykten for det jeg kan komme til å finne ut om foreldrene mine.

Jeg viser William den maskinskrevne rapporten da vi treffes til middag senere på ettermiddagen. «Det var en stor lettelse å få vite at foreldrene mine var gift da jeg ble født,» sier jeg til ham. Han nikker, men virker ikke særlig entusiastisk, lar bare blikket gli raskt over siden før han bretter den sammen og legger den til side. Vi sitter i den elegante

spisesalen på den private herreklubben som han og far er medlem av, i den eneste delen av rommet kvinner har adgang til. De fornemme omgivelsene og den dempede atmosfæren gjør at jeg føler jeg må hviske.

«Skal jeg bestille for oss begge?» spør William da kelneren kommer.

«Ja, men ikke noe stort måltid. Moren din holdt en lunsj for meg i dag.» William bestiller, og kelneren går igjen. «Noen dager virker det som om jeg ikke gjør annet enn å gå inn og ut av vognen, skifte fra den ene kjolen til den andre, drikke te og høflig småspise meg gjennom en rekke overdådige måltider. Da jeg bodde hos Oma Geesje i Michigan, spiste vi ferske tomater fra hagen med ost og brød til middag en dag. Det var et fantastisk måltid.»

William smiler tålmodig og tar hånden min. «Jeg ville at vi skulle spise alene i kveld fordi vi har så mye å snakke om. Det er jo så dårlig tid til å snakke om viktige ting når vi er på sosiale tilstelninger.» Jeg kaster et blikk på detektivrapporten som han har lagt til side. Det er den som er viktigst for meg akkurat nå, men William er åpenbart ikke interessert.

«Du har rett,» sier jeg. «Vi spiser nesten aldri alene. Fortell meg hva du tenker på.»

«Vi har ennå ikke bestemt en dato for bryllupet. Mor sier at dere damer trenger masse tid til alle forberedelsene, men hvor mye tid, egentlig?»

«Jeg vet ikke. Jeg har aldri giftet meg før,» sier jeg med et ertende smil.

William lener seg frem, legger hånden rundt ansiktet mitt og stryker meg over kinnene med tommelen. «Jeg har så lyst til å begynne livet sammen med deg, Anna. Så vi slipper å leve to atskilte liv slik vi gjør nå, liv som knapt nok krysser hverandre. Jeg trenger deg som partner og mitt mest sjarmerende fortrinn i den forrykte finansverdenen jeg er en del av.»

Jeg tenker på hvor strengt mor styrer kalenderen min, som hun fyller til randen med sosiale aktiviteter, og lurar på om forpliktelsene mine som Williams kone kommer til å gjøre meg enda travlere. Jeg begynner å føle meg fanget – noe som er tullele siden jeg aldri har kunnet gjøre som jeg vil.

«Faktisk ville jeg helst ha giftet meg i morgen den dag,» sier William. «Er fire måneder tilstrekkelig? Da kunne vi vært gift når vi feirer det nye året.»

Jeg tar hånden hans og klemmer den. «Vi kan gifte oss når vi vil. Det er tross alt vårt bryllup. Vårt liv. Å begynne det nye året sammen høres fantastisk ut.» Han blir åpenbart glad for å høre meg si det, og løfter hånden min og kysser den.

«Du er så vakker, Anna.» Jeg vet at han mener det, men kan ikke for at bildet av Clarice Beacham og det nydelige, rødbrune håret hennes dukker opp for øynene mine. Sammenliknet med henne er jeg bare pen.

Kelneren kommer tilbake med drinken til William og den første retten – aspargessuppe. Av en eller annen grunn tenker jeg på den nederlandske ertesuppen som Oma Geesje lagde, og husker hvordan Derk og jeg lo og lo mens vi spiste den – hva vi lo av, husker jeg ikke. Jeg savner Derk. Han og William er som natt og dag. William er kjekk og elegant, en ekte gentleman, med skreddersydd dress og hvit skjorte. Han er like lukket som farens bankhvelv, og det ville vært helt ulikt ham å le av en suppetallerken. Derk, derimot, er enkel og ukomplisert, like åpen og ærlig som den blå himmelen over Lake Michigan. For ham er det helt naturlig å dele sine innerste tanker.

«Vi må bestemme hvor vi skal bo etter at vi har giftet oss,» sier William, og avbryter tankene mine. Jeg refser meg selv for å ha sammenliknet de to mennene. Det er tross alt William jeg skal gifte meg med. «Vi må bestemme oss for om vi skal bygge et nytt hus eller pusse opp et gammelt. Det vil uansett ta tid og kreve planlegging, så jo før vi begynner på prosessen, desto fortere vil hjemmet vårt være klart. Selv om jeg tviler på at vi klarer å få et hjem klart til januar. Hva tror du?»

Det er mulig at noen kvinner bryr seg om detaljer som silkegardiner, tyrkiske tepper og lysekroner i krystall, men jeg er ikke en av dem. Bare tanken på å bestemme hvordan vi skal fylle alle rommene i en enorm herregård med møbler, tar pusten fra meg. Jeg legger ned suppeskjeen og skyver tallerkenen vekk. «Jeg tror ... jeg tror jeg foretrekker å la deg ta alle avgjørelsene som gjelder huset. Jeg stoler fullt og helt på dømmekraften din.» Jeg håper at han liker svaret mitt, men måten han rynker brynene på, forteller meg at han ikke gjør det.

«Jeg trodde at det å velge hus var noe vi kunne gjøre sammen.»

Jeg leter etter de rette ordene og får et pusterom da kelneren dukker opp for å fjerne suppetallerkenene og servere fiskeretten. Den stramme fiskelukten får det til å snøre seg i halsen. «Jeg har ikke kapasitet til å tenke på det akkurat nå,» sier jeg da kelneren går igjen. «Jeg har så mye å planlegge til bryllupet. Dessuten er jeg godt i gang med å finne ut mer om fortiden til de ekte foreldrene mine nå, og hvem jeg selv er.»

«Er fortiden din viktigere enn hvem du er akkurat nå? Og den du skal bli ganske snart – min kone? Trenger egentlig fortiden å bety noe som helst når vi har hele fremtiden sammen? Det er jo ikke engang *din* fortid. Du vokste opp her i Chicago, hos ekteparet Nicholson – foreldrene som oppdro deg.»

Jeg merker at han blir stadig mer irritert, slik mor ble tidligere i dag. Jeg må passe på å ikke la denne besettelsen, som mor kaller det, komme mellom meg og dem jeg er glad i. «Du har rett,» sier jeg. «Hvis du allerede har sett deg ut noen hus eller tomter, kunne vi kanskje kjørt forbi dem på søndag ettermiddag og i det minste sett dem fra utsiden.»

«Det kunne jeg godt tenkt meg,» sier han og smiler. Igjen blir jeg slått av Williams flotte utseende, og tenker på det Clarice Beacham sa i ettermiddag. Det kan godt hende hun fortsatt er ute etter å få ham tilbake, men William er min, og jeg er hans. Jeg smiler ved tanken.

William legger armen om meg og holder rundt meg mens vi kjører hjemover. Var mamma glad og fornøyd da hun var sammen med Jack Newell? Hun var glad nok i ham til å rømme hjemmefra sammen med ham og gifte seg med ham. Igjen tenker jeg på huseieren som mener hun husker foreldrene mine. Hvordan skal jeg klare å vente til neste uke med å treffe henne og få vite mer?